

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

371.16

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím 174:2010.

Forrás: Esti ujság

Bp.

1913 14/10

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

174:2010.

Nem árulhatjuk el olyan gyorsan: miről van szó, hogy az emberek maguktól is hamarabb ki ne találják. Mert ha Magyarországon és főként Budapesten két ilyen numerus kerül egymással szembe, a melyek közül az egyik legalább is tizszer annyi, mint a másik, akkor a sokkal kisebbik szám mindig állást, hivatalt jelent, a nagyobbik pedig azoknak az embereknek a lömegét, a kik ezekre az állásokra, hivatalokra pályáznak. Így van ez időtlen idő óta és semmi kilátás rá, hogy valamikor másként legyven. Inkább még ugyabban.

Nincs tehát jogunk meglepődni azon, hogy arra a százhetvennégy tanügyi állásra, a melynek a betöltésére a főváros az idén pályázatot hirdetett, nem kevesebb, mint kétezertiz pályázó jelentkezett. Tizenegyszer annyi, mint a hány célhoz érhet. Pedig azt mindenki tudja, hogy a tanítótság nem a legrövidebb és legbiztosabb út a millióhoz és a versengők tudják azt is, hogy a hirdetett állásoknak már mindnek megvan a jogos aspiránsuk azokban, a kik ideiglenes minőségben már mostanig is betöltötték. Nyilvánvaló, hogy ezeket illeti minden méltányosság szerint a koszorú, azaz hogy a biztos kenyér és ime, mégis akad mindenik mögött tiz másik ember, a ki jogot és igényt tart rá, hogy a része neki jusson.

Jogot és igényt, mert — neki is szüksége lenne rá és mert küzdelemmel, fáradsággal, vergődéssel ő is megszerezte a — *reménység* jussát. Neki is a zschében van a diploma, a mely állítólag belépőjegy a boldogulás kertjébe és hogy éppen ezt a diplomát szerezte meg magának, bizonyítványt adott arról, hogy vágya a boldogulással szemben egy csöppet se volt szerénytelen. Nem kívánt többet az élettől: csak egy darab kenyeret és azt se a legpuhábbat vagy a legfehérebbet.

És ime, számok beszélnek, hogy a míg egy megkapja azt a darabka kenyeret, tiz esengett érte hasztalan. Mit szóljunk ehhez a jelenséghez? Hová küldjük azokat, a kik lezorultak? Az idő, a melynek ólmos teste most ránk nehezedik, elnémitja még azt az egy kétes hitelű bölcseséget is, hogy keressék más düllőn a kalászt. Mert hol van ma a boldogulásnak az a még oly soványan termő földje, a melynél a kelleténél kevesebb a művelője? A melyen csapatban ne vánszorognának roskadozó inakkal, kétségbeesetten a szegény *szedegetők* és azok, a kik hasztalanul keresik, hogy kereshessenek. De nem találnak mást, csak — már elesetieket.

Ez a mostani idő még ahhoz is mostoha és kopár, hogy a vigasztalás törpe füve meg tudjon teremni sziklás talaján. Legfőlebb talán az, ha így fordítjuk a szót: a tanítóink nyomorognak, de tanítókbán gazdagok vagyunk. A miben nemcsak a *ma* szegénysége van benne, hanem egy jobb, boldogabb jövődönnek is az ígérete.